

ΧΡΥΣΤΑΛΛΕΝΗ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

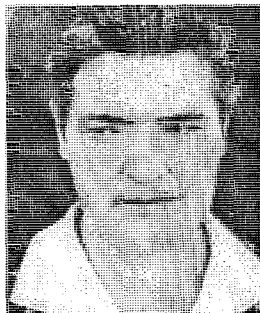
Βιογραφικό σημείωμα

Γεννήθηκε στη Χρυσίδα της Κυθρέας στις 12.3.1909 από γονείς το Χατζηπέτρο Χρ. Πέτσα και τη Μυριάνθη Μιχαήλ Χ'Αθανάση.

Παντρεύτηκε το 1928 το Γεώργιο Κωνσταντίνου Αφρικάνο από το Μαραθόβουνο όπου εγκαταστάθηκαν. απέκτησαν τρία τέκνα, τη Μαρούλλα, την Κωνσταντίνα και τον Ανδρέα.

Έδωσαν επιμελημένη ανατροφή και στα τρία παιδιά και γυμνασιακή μόρφωση και οι δυο θυγατέρες σπούδασαν δασκάλες και υπηρέτησαν τη δημοτική εκπαίδευση, ο δε υιός ασχολήθηκε με μελέτες και δι' αλληλιογραφίας ειδικεύθηκε στην κοστολόγηση οικοδομών με υπηρεσία σ' όλες τις εν Κύπρω Εταιρείες Οικοδομών με κατάληξη στην Εταιρεία Ιωάννου και Παρασκευαΐδη, ο οποίος τον κράτησε στην υπηρεσία του και μετά την αφυπηρέτησή του.

Έχασε τον προσφιλή της σύζυγο που απεβίωσε το 1967 και έζησε τη χηρεία της ανάμεσα στα 3 της τέκνα, τα 6 εγγόνια και τα 14 δισέγγονα, προσφέροντας σ' όλους πολύτιμες υπηρεσίες. Πέθανε στις 13.9.2004 στη Μακεδονίτισσα και τάφηκε στο Κοιμητήριο Στροβόλου από την εκκλησία των Αγίων Πάντων ανάμεσα σε πυκνό εκκλησιασμά συγγενών, φίλων και γνωστών. Επικηδεύους εξεφώνησαν ο αδελφός της Χριστόδουλος Πέτσας και η δισέγγονή της Μαίριθυ Ζαννέτου.



Πρωί της 13ης Σεπτεμβρίου χάρηκα όταν είδα το άρθρο μου να κοσμεί τις πρώτες στήλες επιστολών της εφημερίδας. Απόγευμα 13ης Σεπτεμβρίου ο κόσμος μου κλονιζόταν συθέμελα γιατί έχανα ένα πρόσωπο που ήλτρεψα και έζησα για 19 ολόκληρα χρόνια.

Ο πρωϊνός οίστρος συχαρητηρίων μετατράπηκε σ' ένα αδηφάγο πένθιμο δαίμονα. Και δυστυχώς με κρατούσε. Τα γραφόμενά μου ήταν ίσως ένα ελάχιστο δείγμα ευγνωμοσύνης προς τη γιαγιά που εξ απαλών ονύχων είχα στο πλευρό μου.

Απεχθάνομαι τις κοινοτυπίες, γι' αυτό δε θα αρχίσω να πηέκω το εγκώμιο της γιαγιάς. Ο καρπός της πέννας μου δεν την εκθειάζει. Αυτή είναι η γιαγιά μου όπως την έζησα από βρέφος χωρίς υπερβολές και φραστικά πυροτεχνήματα.

Το 1985 όταν ήρθα στον κόσμο, έγινε μάνα για ακομα μια φορά. Με κρατούσε στα χέρια βρέφος ακόμη, και με έπαιρνε να δω τις τριανταφυλλιές του κήπου μας. Ως νήπιο αρνιόμουν να την

αποχωριστώ και το νηπιαγωγείο είχε γίνει ο εφιάλτης της ζωής μου. Τη συντρόφευα στα ψώνια της όπου πάντοτε έπαιρνα κέρασμα μια μπανάνα και μετά στο κόψιμο της μοιλόχας.

Την παρακολουθούσα να πλέκει σμιρή και να παράγει εκατοντάδες παπλωμάτα που είμαι σίγουρη πως κοσμούν τα ντουλάπια όρων των παιδιών, εγγονιών και δισέγγονών της και τη θαύμαζα. Παρόηες τις συστηματικές προσπάθειές της δεν τα κατάφερα να διαιωνίσω την τέχνη και το απaráμιλλο ταλέντο της. Ο Ζήθος που τη διέκρινε ήταν κάτι που δεν είχα ξανασυναντήσει.

Τη θυμάμαι προ δεκαετίας, όταν καθόταν στο κρεβάτι για ν' αναπαυτεί και δεν την άφηνα σε κλωρό κλωρί. Άπλωνε τα πόδια της και άρχιζε να διηγείται. Ήξερε όλους τους βίους των αγίων και τους εξιστορούσε με μια απίστευτη γλαφυρότητα. Αδυναμία μου ήταν ο βίος του Αγίου Γεωργίου, τον οποίο η γιαγιά διάνθιζε και ωραιοποιούσε με τη γόνιμη φαντασία της.

Η μνήμη της όσον αφορούσε άτομα, ονόματα, χρονοηογίες, συγγένειες, περιστατικά, ιστορίες ήταν παροιμιώδης. Ανακαθούσε και την παραμικρή λεπτομέρεια την ίδια στιγμή που ερωτάτο.

Αηλιά «κακόν το γήρας» και δυστυχώς «ού γαρ μόνον έρχεται». Αυτό το μυαλό, ο τετραγωνικός νους, η ευαισθησία, η προσφορά και η δυναμικότητα παρέδωσαν τη σκυτάλη στο φόβο, στον τρόπο, στον πανικό, στην ανασφάλεια και στη μεμψιμοιρία. Πριν από

λίγες μέρες η γιαγιά απέτυχε για πρώτη φορά να αναγνωρίσει το βρέφος που κρατούσε στην αγκαλιά της πριν δεκαεννέα χρόνια, που τάζε, που έντυνε, που άηλαζε. Απέτυχε να αναγνωρίσει τον πιο προσηλωμένο της ακροατή, το άτομο που τη συντρόφευε για δεκαπέντε χρόνια και μοιραζόταν τις πίκρες, τους καημούς αηλιά παράηληλα τη χαρά, την πρόοδο και την επιτυχία. Διακαής πόθος της γιαγιάς ήταν να καταφέρει να παραστεί στο γάμο μου, με το «κοπέλι» από τη Βενετία που θα κατέφτανε έφιππος στο κατώφλι μου, όπως τον Άγιο Γεώργιο. Ήταν ρομαντική η γιαγιά και ας μην το έδειχνε.

Δεν περνούσε μέρα που να μην προσευχηθεί στο Θεό και ν' αναπέμψει δέηση στην Παναγία με μόνη παράκληση την ευημερία των παιδιών της που ήταν η ζωή της. Η προσευχή, η νηστεία και η Κυριακάτικη λειτουργία ήταν το ιερό τρίπτυχο στη ζωή της. Λόγω γήρατος είχε σταματήσει να παρακολουθεί την Κυριακάτικη λειτουργία τους τελευταίους μήνες, όμως προσευχόταν και νήστευε ανελλιπώς. Που είσαι, Παντοδύναμε, τώρα που η δούλη σου σε χρειάζεται;

Γέννημα-θρέμμα της Κυθραίας, η γιαγιά μεγάλωσε ανάμεσα στα ελαιόδεντρα, στη δροσιά του Κεφαλήβρυσου, στη μεσογειακή αύρα. Πότισε με τον ιδρώτα της τα χωράφια, περπάτησε σε όλες τις γωνιές κόβοντας τις σαρκώδεις ελιές, τις οποίες στη συνέχεια έσπαζε, αηλιάζε και γευσόταν.

Επικήδειος

Είχε πάντοτε πηλέονασμα αγιασμένων φύλλων ελιάς και κάθε δειλινό τα άναβε και παρακαλούσε κάποιον από τα εγγόνια ή τα δισέγγονα της να καπνίσει σε όλα τα δωμάτια. Τόνιζε δε να μπορούμε παντού για να φτάσει ο ιερός καπνός σε όλες τις γωνιές του σπιτιού. Τα στήθη της ανάθρεψαν όχι μόνο τα δικά της αηλιά και ξένα παιδιά. Μειλίχια, πρᾶος λογικός, συνετός και φρόνιμος άνθρωπος. Υποτάκτηκε στη σκληρή μοίρα, δε ήλυγισε όμως η θέληση και το πνεύμα της που τη διέκριναν πριν τον πνευματικό μαρασμό. Πού είσαι γιαγιά μου αγαπημένη; Ποιός σκίασε εκείνη την άδοξη λάμψη της ψυχής σου; Πάντοτε έηγεες πως ο θάνατος δεν είναι για να τον φοβόμαστε. Πού είναι το θάρρος σου και η σιγουριά σου; Κακά τα γηρατεία, χωρίς να θέλω να χαρακτηριστώ απαισιόδοξη και πεσομιστρία. Αηλιάζουν τον άνθρωπο, τον ασχημίζουν και του αφαιρούν τη λάμψη του.

Σου εύχομαι, γιαγιά, να συναντήσεις τον Ύψιστο που μια ζωή ήάτρευες και υπηρετούσες. Σε περιμένουν, γιαγιά, τα αγαπημένα σου πρόσωπα, οι γονείς σου, ο άντρας σου, οι φίλοι των παρελθοντικών χρόνων, η δική σου γιαγιά, όλοι βρίσκονται εκεί που βαδίζεις. Με πόνο ψυχής σου αφήνω το χέρι γιατί σου αξίζει κάτι καλύτερο από τα εγκόσμια. Δε σε ξέχασε ο Μεγαλοδύναμος, κάπου εκεί έξω είναι και ο δικός σου άγγελος που έχει έτοιμες τις αγκάλες του και σε περιμένει.

Η δισέγγονή σου Μαίριλιν Ζαννέτου

Επικήδειος

Πολυαγαπημένη μου αδελφή Χρυσταλλήνη,

Με πόνο ψυχής στέκω δίπλα στο σεπτό σου σκήνωμα αυτή την ώρα του αποχωρισμού από τα γήινα και πρόσκαιρα και της μετάβασής σου στις αιώνιες μονές του Παραδείσου, για να πώ δυό λόγια στην αιώνια μνήμη σου.

Ήσουν το δεύτερο παιδί της εξαμελήους οικογένειάς μας. Ως η μεγαλύτερη αδελφή μας, ανάλαβες τη φροντίδα μας και νοιαζόσουν συνέχεια για μας. Πήρες το ρόλο της Χατζημαριάνθης, της μάνας μας, που στους τότε δύσκολους καιρούς, παρέα με τον πατέρα μας το Χατζηπετρή, νυχτοξημερώνονταν στα χωράφια τους...

Μετά, όταν τραβήξαμε το δικό μας δρόμο και δημιουργήσαμε τις οικογένειές μας, αγάπησες τα παιδιά μας και ύστερα τα εγγόνια μας και τελευταία τα δισέγγονά μας. Για όλους είχες ένα καλό λόγο, σε όλους έδινες απλόχερα την αγάπη σου.

Ήσουν ψυχή αθάνα και αμνησικάκη, αγαπούσες με πάθος το συνάνθρωπό σου. Δεν θυμάμαι να πίκρανες ποτέ κανένα ούτε με λόγια ούτε με έργα. Είχες τάξει ως γνώμονα της ζωής σου το ευγενές και ιδανικό και αποστρεφόσουν το ευτελές και το ποταπό.

Σε στιγμές δοκιμασίας του πηλοσίον σου προσπαθούσες να καταπραΰνεις τον πόνο του με λόγια αηλιά και με έμπρακτη βοήθεια. Όχι μόνο στη Χρυσίδα της Κυθρέας που ήταν η γενέτειρά σου, αηλιά και μετά στο Μαραθόβουνο, τον

τόπο όπου παντρεύτηκες και έζησες, όλοι θα σε θυμούνται για τις καλές σου πράξεις.

Το χορτασμένο σου χέρι έδινε απλόχερα σε όσους είχαν ανάγκη από αγάπη και κατανόηση, αηλιά και υλικά αγαθά, φαγητό και στέγη ακόμα για να ξαποστάσουν...

Στα 20 σου χρόνια σε ξεπροβοδίσαμε από το σπίτι μας για να φτιάξεις τη δική σου οικογένεια μαζί με τον Γεώργιο Κωνσταντινίου, σε ένα τόπο για σένα άγνωστο. Εύκολα προσαρμόστηκες στο νέο σου περιβάλλον. Με τον καλότροπό σου χαρακτήρα και το μειλίχιο και ευγενικό σου φέρσιμο κέρδισες την εκτίμηση και την αγάπη όλων των νέων συγχωριανών σου. Στάθηκες σωστή σύντροφος στον άντρα σου και ήσουν το δεξί χέρι στις εμπορικές του εργασίες.

Ευτυχίσατε να αποκτήσετε τρία παιδιά, τη Μαρούλα, την Κωνσταντίνα και τον Ανδρέα. Ο θεός σου χάρισε απλόχερα τις ευλογίες του και τα είδες να μορφώνονται και να αναδεικνύονται στην κοινωνία. Να δημιουργούν απογόνους και να σε κάμνουν περήφανη με τις πράξεις τους. Τα εγγόνια και τα δισέγγονά σου ήταν η αδυναμία σου, αηλιά και τα παιδιά και εγγόνια μας τα ένοιωθες σαν δικά σου. Για όλους είχες μια μεγάλη αγκαλιά και ένα ζεστό φιλί...

Ήσουν ο άνθρωπος της συνεχούς προσφοράς που πάντα έβαζε σε δεύτερη μοίρα τον εαυτό του. Ανάλωσες τις δυνάμεις σου για όλους τους άηλιους,

εκτός από τον εαυτό σου. Η έγνοια σου όλοι οι άηλιοι, εκτός από την Χρυσταλή-λήνη.

Όπως εσύ γαλουχήθηκες έτσι και εσύ γαλούχησες τα παιδιά, τα εγγόνια και τα δισέγγονά σου με τα νάματα της θρησκείας. Βαθειά θρησκευόμενη η ίδια, μεταλαμπάδευσες στα νεαρά βλαστάρια σου την αγάπη για τα θεία.

Φεύγεις, αξιομακάριστη Χρυσταλή-λήνη, με τη συνείδησή σου ήσυχη πως επιτέλεσες στο ακέραιο το καθήκον σου στην οικογένεια και στην κοινωνία.

Φεύγεις, αγαπητή Χρυσταλή-λήνη, πλήρης ημερών, με το παράπονο πως δεν αξιώθηκες να γιορτάσεις την ημέρα της επιστροφής στα πατρία χώματα, παρέα με την οικογένειά σου. Φεύγεις με το παράπονο, αφού δεν θα σε σκεπάσει η γη των προγόνων μας...

Γιατί κατά τον ποιητή

«Ας μη μου δώση η μοίρα μου

εις ξένην γην τον τάφον.

Είναι γλυκύς ο θάνατος

μόνον όταν κοιμώμεθα

εις την πατρίδα»

Εύχομαι, Χρυσταλή-λήνη μου, ο Πανάγαθος να κατατάξει την άδοξη ψυχή σου εν σκηναίς Αγίων.

Ας είναι, αδελφή μου, ελαφρύ το χώμα που θα σε σκεπάσει...

Αιωνία σου η μνήμη, αγαπημένη μου αδελφή...

Χριστόδουλος Πέτσας

ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

Βιογραφικό σημείωμα

Εγεννήθη την 1η Φεβρουαρίου του 1931 στο Στρόβολο. Γονείς του ήταν ο Σοφοκλής και η Θεοδώρα Στασή και είχε ένα αδελφό κατά τρία χρόνια μικρότερο, το Νικόληα.

Ο Ανδρέας Σοφοκλέους Στασή ετελείωσε το 1957 το Παγκύπριο Γυμνάσιο και το 1958 προσελήφθη στην Πολιτική Αεροπορία και εργάστηκε μέχρι αφυπηρέτησώς του το 1989.

Ήταν νυμφευμένος από το 1961 με την Μαρούλλα Καραοηλή από το Παλαιχώρι, αδελφή του Μιχαηλάκη Καραοηλή, ήρωα του 1955-59. Υπήρξε από νεανικής ηλικίας Ιεροψάλτης της ενορίας Χρυσελευούσας Στροβόλλου και συγγραφέας άρθρων, μελετών, βιβλίων για την εκκλησία, τους αγίους και τις γιορτές μας.

Υπήρξε συνεργάτης του περιοδικού «Ελευθέρη Κυθρέα» και της εφημερίδας «Ελευθέρη Αμμόχωστος» για αρκετά χρόνια.

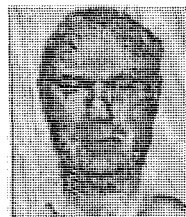
Είχε γνωριμίες με αρκετούς Επισκόπους στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

Απεβίωσε την 1η Σεπτεμβρίου 2004 και εκηδεύθη την 3η Σεπτεμβρίου 2004 από την εκκλησία Παναγίας Χρυσελευούσας, στην οποία υπηρετούσε μέχρι το τέλος της ζωής του.

Την κηδεία του Ανδρέα Σοφοκλέους Στασή τέλεσαν ο Μητροπολίτης Σιδηροκάστρου Μακάριος Φιλοθέου, Κύπριος στην καταγωγή, μαζί με τους Αρχιμανδρίτες Φώτιο Κωνσταντινίδη και Γρηγόριο Χατζηουρανίου.

Σε σύντομους λόγους τους και οι τρεις κληρικοί αναφέρθηκαν στην προσφορά του εκλιπόντος στην εκκλησία ως ιεροψάλτη, ιστοριοδίφη και συγγραφέα.

Αιωνία του η μνήμη.

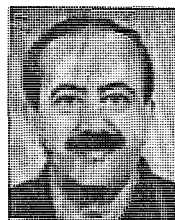


ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΑΛΙΑΔΩΡΟΣ

Βιογραφικό σημείωμα

Γεννήθηκε στο Καϊμακλή το 1959 από γονείς τον Ανδρέα Χ'Χριστοδούλου Ταλιαδώρο από τη Χρυσίδα και μητέρα την Ειρήνη Ζαβρού από το Καϊμακλή. Νυμφεύθηκε τη Νάταλη από την Αμερική. απέκτησαν 2 γιους, τον Αλέξανδρο και το Στέφανο.

Πέθανε στις 14 Νοεμβρίου 2004 και τάφηκε την επομένη στο Κοιμητήριο Καϊμακλήου από την εκκλησία της Αγίας Βαρβάρας Καϊμακλήου.



Επικήδειος

Πολύκλαυστε Χρήστο,

Με ψυχική οδύνη, με θυγμούς και δάκρυα στα μάτια, στέκω δίπλα στο σεπτό σου σκήνωμα να πω λίγα λόγια στην αιώνια μνήμη σου, αφού ο Πανάγαθος αποφάσισε να σε πάρει κοντά του.

Στο σύντομο σχετικά επίγειο βίο σου βαθμολογήθηκες σε όλα με ΑΡΙΣΤΑ. Ως μαθητής, ως φοιτητής, ως επαγγελματίας, ως αδελφός, ως σύζυγος και ως πατέρας. Χαρακτήρας ταπεινός, ευπροσήγορος, καταδεκτικός, με ένα χαμόγελο πάντα να φωτίζει το πρόσωπό σου.

Καταγόσουν από δύο διακεκριμένες οικογένειες, των Ταλιαδώρων της Κυθρέας και των Ζαβρών του Καϊμακλίου και τίμησες επάξια και τις δύο με το σεμνό και ενάρετό σου βίο.

Στις γυμνασιακές σου σπουδές ήσουν μεταξύ των αρίστων και στις σπουδές σου στο Ανώτερο Τεχνολογικό Ινστιτούτο αποφοίτησες πάλι μεταξύ των πρώτων αρίστων. Οι σπουδές σου και οι επιτυχίες σου δεν τελειώνουν εδώ αλλ'α συνεχίζονται και στην Αμερική. Διακρίνεσαι στο Πανεπιστήμιο που φοιτάς και σου παρέχεται υποτροφία λόγω των υψηλών επιδόσεων σου.

Με τα ακαδημαϊκά σου προσόντα ανεπίσσεσαι επαγγελματικά σε Διευθυντική θέση μεγάλης εταιρείας που αντιπροσωπεύει Προγράμματα Ηλεκτρονικών Υπολογιστών. Η δίψα σου για μάθηση συνεχίζεται και σε οδηγεί στην

εξασφάλιση μεταπτυχιακού τίτλου στην Κοινωνιολογία.

Συνδέεις την τύχη σου με την Αμερικανίδα Νάταλη, αυτή δε η επιλογή σου αποδείχτηκε εξαιρετη. Η Νάταλη στάθηκε δίπλα σου ως εξαιρετη σύζυγος και ως θαυμάσια μητέρα στα δυο σας παιδιά, τον Αλέξανδρο και το Στέφανο. Αγάπησε την οικογένειά σου σαν δική της. Υπήρξατε ένα ζηλευτό ζευγάρι και όταν σε κτύπησε η επάρατη νόσος σου συμπαραστάθηκε μέχρι την τελευταία σου στιγμή. Ήταν αυτή που εσπευσμένα σε μετέφερε μαζί με την αγαπημένη σου αδελφή Μαρία στην Αμερική για θεραπεία.

Δυστυχώς όμως ο Θεός είχε αποφασίσει να σε κλέψει από εμάς νωρίς... Σε πήρε κοντά του για να ανταμώσει τους αγαπημένους σου γονείς Ανδρέα και Ειρήνη που τόσο πολύ σε αγαπούσαν...

Εύχομαι ο Πανάγαθος Θεός να κατατάξει την αγνή και άδοξη ψυχή σου εν σκηναίς δικαίων και να χαρίσει στους δικούς σου που κτυπήθηκαν σκληρά από το χαμό σου την εξ ύψους παρηγορία...

Αιωνία σου η μνήμη

Χριστόδουλος Πέτσας

A: ΕΙΣΦΟΡΕΣ:

Πήραμε την επιχορήγηση £600 για το περιοδικό «Ελεύθερη Κυθρέα» από τις Πολιτιστικές Υπηρεσίες του Υπουργείου Παιδείας και Πολιτισμού για το έτος 2004.

Ο κ. Αθανάσιος Πέτσας εισέφερε στο ταμείο του σωματείου «Ελεύθερη Κυθρέα» λίρες είκοσι (£20) εις μνήμη της αδελφής του, αείμνηστης Χρυσταλλένης Γ. Κωνσταντίνου.

Ο κ. Ιάκωβος Ζωρζής εισέφερε στο ταμείο του σωματείου «Ελεύθερη Κυθρέα» λίρες δέκα (£10) εις μνήμη του αείμνηστου Ανδρέα Σοφοκλέους από το Στρόβολο.

Η κ. Ελένη Ιωάννη Κωνσταντινίδου εισέφερε λίρες πενήντα (£50) στο ταμείο του Σωματείου «Ελεύθερη Κυθρέα» εις μνήμη του συζύγου της αείμνηστου Ιωάννη Κωνσταντινίδη.

Η Επιτροπή του σωματείου εκφράζει θερμές ευχαριστίες .

Ο κ. Χριστόδουλος Πέτσας εισέφερε λίρες πέντε (£5) στο ταμείο της εκκλησίας Παναγίας Χρυσελευούσης Στρόβολου εις μνήμη Ανδρέα Σοφοκλέους από το Στρόβολο.

B': ΥΠΕΝΘΥΜΙΣΗ:

Όσοι από τους συνδρομητές του περιοδικού «Ελεύθερη Κυθρέα» έχουν καθυστερημένες συνδρομές, παρακαλούνται όπως τις εξοφλήσουν το συντομότερο δυνατό.

Από την Επιτροπή



Φιλικότητα.

Στην Ελληνική Τράπεζα
εξελισσόμαστε για να δημιουργούμε
ισχυρές προσωπικές σχέσεις μαζί σας.
Σας γνωρίζουμε από κοντά.
Μαθαίνουμε τα μικρά σας ονόματα.
Φτιάχνουμε τις λύσεις
που σας ταιριάζουν.
Προχωράμε μαζί, γιατί...
η εξέλιξη είναι στη φύση μας.



ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Η εξέλιξη είναι στη φύση μας